

Kedves Olvasóink!

Új év, új élet. Hányszor hallottuk ezt az unalomig ismételt mondatot. Hányszor tettünk újévi fogadalmat, és hányszor hallgattuk mások fogadalmait. Végül alig változott valami, vagy inkább nem változott semmi sem.

Mindannyian tudjuk, hogy vannak hibáink, hiányosságaink, hogy követtünk el bűnöket, látjuk azokat a pontokat, amikor valami elromlott, valami félresiklott az életünkben. Szeretnénk mindezt jóvátenni, legközelebb máshogy csinálni. A múltat már nem lehet semmissé tenni, megváltoztatni, de a jövő alakítására mindig, minden körülmények között van lehetőségünk. Igaz, gyakran azt érezzük, hogy a körülmények nem engedik a változást, a körülményeink korlátoznak a szabadságunkban. A külső szabadságunkban tényleg korlátozhatnak bennünket, de a lelkünk mélyén lehetünk valóban szabadok. A belső szabadságunkat nem korlátozhatja senki és semmi, az teljesen, egészen a miénk.

Miért nem érezzük magunkat mégis szabadnak? Talán mert a lelkünk hasonlít a földben rég elásott és ottfelejtett kincshez, amit valaki betemetett, amire az évek során rárakódott sok-sok rétegnyi föld, talán hatalmas kövek súlya nyomja, amiket nem tesz odébb senki, talán benőtte a sűrű gaz, és úgy tűnik, hogy ez a kincs örökre elveszett, már soha nem fogja megtalálni senki, soha nem fog örülni neki senki. Tűnhet így, de tudjuk, hogy a gatzt le lehet vágni, ki lehet gyomlálni, a köveket el lehet hordani, és a kincsre rakódott földréteget ki lehet ásni.

Nem kell nagy elhatározásokkal nekivágnunk az új esztendőnek. Elég megtalálnunk mindennap azt a néhány apró lehetőséget, amiben jók lehetünk. Olykor elég egy jó szó a mellettünk ülő embernek, egy mosoly, egy apró gesztus, egy kis segítség. Lehet, hogy a másik ember nem fogja érteni, miért vagyunk jók, de a világnak az a parányi szeglete, amiben jót teszünk, abban a pillanatban megváltozik.

Februári imaszándékunk

*Istenünk, segíts minden nap felismerni,
hogy a Te gyermekeid vagyunk!*

Akkor gyermekeket vittek hozzá, hogy tegye rájuk a kezét és imádkozzék fölöttük. A tanítványok elutasították őket. Jézus azonban így szólt: „Hagyjátok csak a gyermekeket, ne akadályozzátok meg őket, hadd jöjjenek hozzám, hisz ilyeneké a mennyek országa!” Azzal rájuk tette kezét, s elment onnét. (Máté 19,13-15)

A plexi két oldalán - avagy az első találkozás

Egyik oldal

Alig bírtam magammal egy-két nappal december 23-a előtt. Három éve már, hogy nem volt nálam senki sem beszélőn, így érthető volt talán a felfokozott izgalmi állapotom, ahogy közelített a Nap.

Aztán a találkozás szebben nem is sikerülhetett volna: A Karácsony meghittsége, Misi atya beszéde és a barátaim közelsége egyszerre olyan volt, mintha egy mesébe csöppentem volna. Ebből a varázslatból sem a plexi, sem az örök otléte nem tudott elvenni semmit.

Nagyon felemelő volt elnézni azt a sok kedves embert, amint Ők várakozón és szeretettel figyeltek minket, fogvatartottakat. Majd amikor már mindenki a maga levelezőtársával beszélgett, kellemes zsongás és Isten jelenléte töltötte meg a helyiséget.

Ebben a környezetben együtt lenni a barátaimmal a börtönélettem egyik legszebb pillanatává vált.

Köszönet a Mécses Szeretetszolgálatnak, hogy összehozták ezt az alkalmat. Remélem, hogy még lesz többször is ilyen!

Zsolt

Másik oldal

December 23. Szegeden állunk a beszélő helyisége előtt. Izgulunk. Nem kicsit. Nagyon. Mit keresünk mi itt? Nem az otthoni karácsonyi készülődésben lenne a helyünk? Hogy jön a karácsonyi hangulathoz egy börtön??? De az ajtón zene szűrődik ki... dob, elektromos gi-

tár?? Hú, de jól szól! Itt minket a Mécses közös beszélőjére nagyon várnak...

Egy első találkozásra készülünk. A barátunkkal, aki egy év alatt olyan sok mindent megváltoztatott az életünkben, a világvilágunkban, a gondolkozásunkban. A barátunkkal, akit olyan jól ismerünk, de még sosem láttunk. Vajon a sok szörnyűség, amit átélt, mennyire hagyott nyomot rajta? Meg fogjuk ismerni egyáltalán? Tudunk majd ugyanúgy beszélgetni, ahogy levélben? Milyen lesz végre egymás szemébe nézni? Óriási izgalommal szorongatom a férjem kezét. Régóta várjuk ezt a pillanatot. De jó, hogy itt van velem!

Végre belépünk. Bizonytalanul vizsgáljuk a plexi mögötti arcokat, nem érzünk felismerést, hiába, be kell fordulni az L alakú terem másik oldalára. De hiszen integet!!! :) Megtaláltuk!!! :) A zene hangosan szól. Bár egymás szavát sem halljuk, de remekül oldják a hangulatot a börtön zenekar keresztény dalai. (Még mi akartunk ide gitárt hozni??? Hisz ők sokkal profibbak! Nagyon örülünk nekik!) Köszönni sem tudunk, csak kézzel-lábbal, de nem baj, itt vagyunk végre, integetünk egymásnak. Lopva vizsgálom a barátunk arcát. Nem, cseppet sem ijesztő. :) Fialat. Annyi idősnek tűnik, mint mi magunk (persze, hisz annyi is). Mosolyog a szeme is! Tele van élettel. Már nem izgulok, csak örülök. Megérkeztünk.

Első programpont: mindenki találja meg a párját! Segít a jelige. Úgy látszik, nem csak

mi találkozunk először. Több mint egy tucat Mécses levelező keresi körülöttünk a társát. Már idefelé úton kötöttünk új ismeretségeket, jó megosztani a levelezés tapasztalatait és a beszélő élményét másokkal is. Ó... néhány elítélt nem jött le. Mi lehet ez? Tévedés? Hiszen több száz kilométert utaztak értük! Feláldozták értük a levelezőtársaik az ünnepi készülődést, az otthonuk melegét! Miért nem szóltak legalább előre? Nem tudjuk meg.

Mindannyiunkat bánt, és együttérzünk azokkal, akik feleslegesen szánták erre az útra a napjukat. Nem tehetünk mást, a közös liturgiában együtt imádkozunk velük is.

Megismerjük a szegedi börtönlelkészt is, aki segített a Mécsesnek megszervezni ezt a találkozást. Hálások vagyunk mindenki segítségéért, nagyon sokat jelent nekünk, hogy itt lehetünk. Az ige liturgiát a Mécses diakónusa vezeti. Ugyan a plexifal két oldalán, de együtt veszünk részt a szertartáson a fogvatartottakkal. A szentbeszéd többek között arról szól, hogy Jézus, aki választhatott, hová, milyen családba születik, szegény embereket választott és egy barlangot. Ez nem lehet véletlen. Most a mi szívünkben is szeretne megszületni. Hallottam én ezt már rengetegszer. De most mindennél jobban értem, mit mond ez nekünk. Nekünk ki kellett jönni a feldísztett, kivilágított lakásainkból ide a "barlangba" (a börtön sívárságába), hogy igazán megszülethessen bennünk a Kisjézus! És tényleg megszületik! Ahogy ezt a szívünkben érez-

zük a közös imán keresztül, úgy ér a felismerés, hogy még egy születést élünk mi most át. Amikor babát vártam mindig tudtam, hogy van egy élet a hasamban. Ezer jelét adta, testileg, lelkileg, az orvosi leleteimen keresztül, később már rugdosott is. Mégis, mikor születésükkor először hallottam felsírni a gyermekeimet, láttam meg őket, akkor SZÜLETÉK meg igazán számomra. Ebben a találkozásban, ott a szegedi beszélőn a barátunk is MEGSZÜLETETT számunkra. Hiába adott ezer életjelet a levelein keresztül, most vált valóságossá nekünk.

Végre beszélgethetünk! Vagy mégsem? Mi ez? Ez a plexi fal ugyan át van lyuggatva, de valójában hangszigetelőként működik?! Hát nem ez lesz életünk legmeghittebb, legmélyebb beszélgetése. :(Pedig mennyi minden akartunk "majd élőben" elmondani egymásnak! De sok mindent nem lehet kiabálva mondani. Mindegy, majd megírjuk mégis levélben, amit lehet, és van olyan is, amit úgysem lehet elmondani sem, hanem meg kell érezni, mint például ennek a találkozásnak az örömet, ami szavak nélkül is bennünk van. Milyen gyorsan véget ért! Az

őr minden előzetes figyelmeztetés nélkül elkezd kifelé terelni. De kár, hogy vége. Mikor jöhetünk megint? :)

A karácsonyi öröm, a "megszületés" boldogsága a szívkben az egész otthoni karácsonyunkat belengi. Minden hozzánk hasonló, jólétben élő embernek üzenjük: hagyjátok abba az otthonotok mind tovább és tovább való díszítését, és keressétek meg a ti "barlangotokat"! Megéri.

Kati

Miért vagyok optimista? Miért bízom a holnapban, a világ jövőjében, az emberiség békés célbaérésében, Isten országának eljövételében?

Mert jó jónak lenni, mert jó jót tenni, szeretettel lehajolni egy bajban lévő élethez, segíteni egy tipegő, totyogó kis gyermek neki-lendülését az életnek. Így születünk, Isten determinált a jóra, a szépre, az igazra. Persze, mint a keljfeljancsít minket is ki lehet borítani az egyensúlyunkból, képesek vagyunk a rossz, gonosz dolgok mellett dönteni, ott van bennünk az aljasságra, a képmuta-

tásra való hajlam, de tartós, marandó, tiszta örömet az embernek csak a jó dolgok tudnak okozni.

A rossz, gonosz, sötét dolgok után az ember lelke elnehezedik, gombóc lesz a gyomrában, összeszorul a szíve, másnap nehéz tükörbe nézni, az ember a bűnben elmagányosodik, kiég, megbetegszik és meghal. Jó tudni, hogy a fizikában nincs abszolút felső határa a melegnek, de van abszolút zéró fok, olyan hideg, mely megöl mindent, melynél lentebb hűteni már elméletileg sem lehet semmit. A szeretetnek, a jóságnak nincs felső foka, mert az maga az Isten,

a Végtelen. A rosszaságnak, a gyűlöletnek van vége, és ez a halál, a pusztulás, és utána nincs tovább!

Jónak lenni jó, életem minden perce mit a szeretet, a jóság, az irgalom szolgálatára szenteltem, örömmel tölt el, boldoggá tesz már itt ezen a földön, de minden olyan percet melyben önző, kishitű, tunya, részvét nélküli voltam, szégyellek és bűnbánattal szeretném letörölni, nem megtörténtté tenni.

Böjte Csaba OFM

(Forrás: Böjte Csaba OFM: Mindennapi hitvallás, Szent Ferenc Alapítvány, Déva, 2013. - Közzétéve a Szerző engedélyével, melyet ezúton is hálásan köszönünk!)

Márciusi imaszándékunk

Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van és egy eltéved közülük, nem hagyja ott a hegyen a kilencvenkilencet, és nem megy el, hogy megkeresse az egy elveszettet? Ha aztán sikerül neki megtalálnia, bizony mondom nektek, annak jobban örül, mint az el nem tévedt kilencvenkilencnek. Éppen így menygyei Atyátok sem akarja, hogy csak egy is elvesszen e kicsik közül. (Máté 18,12-14)

Uram, nyisd meg szívünket gondoskodó szeretetedre!

Mi a szabadság?

Milyen felesleges kérdés!
Természetesen az, ha azt tehetek, amit akarok, ott, ahol és amikor akarom, ha nem korlátoz senki, semmi, és nincs semmilyen, rám nézve negatív következménye a végén. Na ez a legnagyobb bardság, amit csak gondolhatok, ugyanis ezt hívják anarchiának, káosznak. Ez az önzés, irigység, gonoszság uralma lenne. Olyan, mint mikor a háborúban elszabadulnak a legaljasabb, állati indulatok, nincsenek emberi értékek, bárki, bárkinek bármikor árthat, minden felelősség és rávaló következmény nélkül. Ugyanis, ha ÉN azt tehetem, amit csak akarok, következmények nélkül, akkor ugyanezt megteheti mindenki más is, akár az én káromra is... Azt hiszem, most már tudom, mi az, ami NEM a szabadság! De akkor mit mondhatok a szabadságról?

A szabadság érdekes dolog, ami szerintem négy dologból áll: képességből, akaratból, szándékból és szeretetből! Ennek a négynek az egyvelege tesz igazán szabaddá! Miért?

Képes vagyok majdnem mindent megtenni, ez csak a születéskor örökölt tulajdonságaimtól és az utána tanultaktól függ. Ha valamit képes vagyok megtenni,

azt felhasználhatom más emberek ellen vagy azok javára.

Akaratom szerint tudok elvégezni dolgokat, legyenek ezek bármilyen jók vagy rosszak. Előzőt, hiszen ember vagyok, döntési képességgel, ezt vagy örökölt, vagy tanultam, ez határozhatja meg akaratomat.

„Megismertük és hitünk a szeretetben, amellyel Isten van irántunk. Az Isten szeretet, és aki kitart a szeretetben, az az Istenben marad, s az Isten is benne marad.” (1Jn 4,16)

Vannak emberek, akikre azt szokták monda, akaratos. Ők sokszor csak magukkal törődnek, mások érdekei nem érdekli őket, és ezért tartok az ilyen embertől, mert bármikor árthat nekem, kiszámíthatatlan. Akaratom vágyakat ébreszt bennem, ezek a vágyak lehetnek testiek, mert szeretni akarok valakit, vagy azt akarom, hogy szeressen, vagy lehetnek tárgyiak, meg akarok szerezni valamilyen tárgyat.

Szándékomban állhat valamit megtenni, és ez még mindig lehet rossz vagy jó. A szándék azonban már nehezen visz rá a rosszra, mert értelmes emberként tudom, a rosszért a többség részéről számíthatok büntetésre, és ennek rám nézve súlyos következménye lehet, tehát szándékom már inkább a jó felé hajlik. Vagyis amit eddig akartam, az iránt vágyódási szándékot érzek, ám a jobbik megoldás felé hajlás

miatt szándékosan már ritkán cselekszem a rosszat. Hiszen amit akarok, azt becsületes eszközökkel is megszerezhetem, szándékom szerint.

És végül, a szeretet befolyásol. Ám ez nem az utolsó mozgató erő bennem, hanem az első! Szeretném, ha szeretnének, vagy azért, mert eddig is ezt szoktam meg, vagy azért, mert eddig nem kaptam szeretetet, csak hallottam róla. A családom iránt érzek, érezhetek szeretetet, természetes, hogy nekik csak jót akarok. Ám szeretetet adhatok és kaphatok idegeneknek is. Milyen jó az, ha békében élhetek, mert az engem körülvevő embereknek szimpatikus vagyok, szeretnek, időnként segítenek, jót tesznek velem, ezért én is szeretem őket. Segítek a gyengébbnek, elesettebbnek, és nekem is segítenek az erősebbek, mert mindig van nálam erősebb, és ez nem szégyen.

Mi a szeretet szabadsága tehát? Jézus megszületett csecsemőnek közénk, Isten léte, és bár azt tehetné volna, amit csak akar, a képessége megvolt hozzá, szándékában mégis az emberek iránti szeretet volt a legnagyobb, és értünk meghalt a kereszten, megváltva bűneinket, hogy feltámadásával megmutassa, aki szabad, az dönthet a mindenkori jó akarat, szándék és szeretet mellett, mert a képessége megvan hozzá. Azt hiszem, ez az igazi szabadság.

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta

mecsesbp@gmail.com
mecses.vaciegyszolgalat.hu

